

Arrest

nr. 348 226 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guillemilaan 35 / b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 februari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sex/ies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONDT *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij is een Nederlandse man die reeds geruime tijd wettig verblijf heeft in België wanneer op 26 april 2023 wordt beslist om haar verblijfsrecht te beëindigen.

Het beroep van verzoekende partij tegen de voormelde beslissing van 26 april 2023 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen met het arrest nr. 296 873 van 10 november 2023.

Op 13 februari 2026 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij neemt hiervan nog diezelfde dag kennis.

Dit bevel is de eerste bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de heer: C. T. A. M., geboren te Rotterdam, op (...) 1977, onderdaan van Nederland, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

Indien zou blijken dat de tussenstaatse overbrenging niet ten uitvoer werd gebracht, dient u gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten nadat u aan het gerecht heeft voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 13°, 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: u wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving:

Op 08.01.1997 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging. Op 14.01.1997 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en kwam u vrij onder voorwaarden.

Op 09.12.1997 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 12.12.1997 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en kwam u vrij.

Op 21.01.1998 werd u aangehouden en 22.01.1998 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuken op de drugswetgeving.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 10.03.1998 tot een definitieve gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar uitgezonderd een gedeelte van zes maanden daar u zich schuldig maakte aan hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder uw bijstand niet had kunnen worden gepleegd; namelijk amfetamines en/of mdma 3,4 methyleendioxy methamfetamines (XTC) vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift (feiten gepleegd tussen 09.06.1995 en 09.12.1997 meermaals op niet nader te bepalen data en onder meer op 08.12.1997 en op 21.01.1998).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 30.06.1998 tot een tot een definitieve gevangenisstraf van zeven maanden met uitstel van 3 jaar voor een gedeelte van vier maanden daar u zich schuldig maakte aan hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder uw bijstand niet had kunnen worden gepleegd, namelijk poging diefstal, door middel van geweld of bedreiging, ten nadele van N.A. en/of G.M, niet nader te bepalen goederen en/of geldsommen bedrieglijk weg te nemen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of u hebbende doen geloven dat u gewapend was, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, het voornemen om de misdaad of het wanbedrijf te plegen zich geopenbaard hebbende door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad of van dat wanbedrijf uitmaken, en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist (feit gepleegd op 08.01.1997).

Op 16.07.1998 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.12.2008 tot een definitieve gevangenisstraf van vier maanden daar u zich schuldig maakte aan amfetamine vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke verwerving of bezit krachtens een geneeskundig voorschrift (feit gepleegd op 01.12.2007).

Op 22.06.2011 werd u aangehouden en op 23.06.2011 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van bedreigingen, mondeling of schriftelijk; slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; wapens - sport of jachtwapen gedragen zonder wettige reden.

Op 28.06.2011 werd het bevel tot aanhouding onder voorwaarden opgeheven.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 13.01.2012 tot een definitieve gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar, behalve de reeds effectieve ondergane voorhechtenis daar u zich schuldig maakte aan onder bevel of onder een voorwaarde, mondeling, S. S. te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 22.06.2011); aan met behulp van geweld of bedreigingen, vernieling of beschadiging van andermans roerende eigendommen, namelijk hierna vermelde goederen, toebehorende aan S. S. te hebben gepleegd: een niet nader bepaald aantal borden, een bureau, een pc, een lamp, een bloempot, een spiegel, een eettafel en twee stoelen, een binnendeur en een badkamerdeur (feiten gepleegd op 27.01.2011 en op 22.06.2011); aan opzettelijk geheel of ten dele landelijke of stedelijke afsluitingen uit welke materialen ook gemaakt, namelijk een inkomdeur ten nadele van S. S., te hebben vernield (feiten gepleegd op 04.07.2010, 15.11.2010, 27.01.2011 en op 22.06.2011); aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan S. S., de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feit gepleegd op 22.06.2011); aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan S. S., het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feiten gepleegd op 04.07.2010, 15.11.2010 en op 27.01.2011) en aan door gebaren of zinnebeelden S. S. te hebben bedreigd met een aanslag of op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 22.06.2011).

Op 04.01.2013 herriep de Correctionele Rechtbank van Antwerpen het probatie uitstel aan u verleend bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen op 13.01.2012 daar u de opgelegde voorwaarden niet nageleefd had.

Op 26.11.2014 werd u aangehouden en op 27.11.2014 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw straf d.d. 13.01.2012.

Tussen 27.11.2014 en 09.01.2015 werd u een strafonderbreking toegekend.

Vanaf 09.01.2015 zat u uw straf uit in thuisdetentie. Op 08.04.2015 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 10.06.2015 werd u aangehouden en op 11.06.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Oudenaarde uit hoofde van doodslag, gepleegd op de persoon van S. S. en poging tot doodslag, gepleegd op de persoon van M.A.

Het Hof van Assisen van de provincie Oost-Vlaanderen, zetelend te Gent veroordeelde u op 24.10.2019 tot 30 jaar opsluiting, verklaarde u afgezet van titels, graden, openbare ambten, bedieningen en betrekkingen waarmee u bekleed zou kunnen zijn, verklaarde u levenslang ontzet uit de rechten aangehaald in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek en verklaarde u levenslang ontzet van het kiesrecht daar u zich schuldig maakte aan doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, gepleegd te hebben op de persoon van S. S. te Geraardsbergen op 10.06.2015 en aan poging tot doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, gepleegd te hebben op de persoon van A. M., waarbij het voornemen om een misdaad te plegen zich heeft geopenbaard door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaakten en alleen ten gevolge van omstandigheden van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist, te Geraardsbergen op 10.06.2015.

U werd veroordeeld tot een opsluiting van 30 jaar omdat u zich schuldig hebt gemaakt aan doodslag op uw expartner en gepoogd hebt één ander persoon te doden. Uit de omstandigheden die tot uw veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De door u gepleegde feiten zijn uitermate zwaarwichtig en zijn zodanig ernstig dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op

voldoende wijze aan te tonen. Eerdere veroordelingen voor familiaal geweld en drugsdelicten hebben geen gedragsverbetering kunnen tewerkstellingen. Uw strafeinde is voorzien voor 02.06.2045.

Op 10.03.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens drugsfeiten. De rechter oordeelde dat de feiten ernstig waren. U had op redelijk grote schaal drugs verkocht. U had dit blijkbaar gedaan uit geldnood wat uiteraard geen excuus kan zijn om strafbare feiten te plegen. Bovendien werd u tijdens uw vrijlating onder voorwaarden betrapt op nieuwe feiten wat aantoonde dat u niet veel respect had voor de aan u geboden kansen. Anderzijds bleek u bereid te zijn om uw drugproblematiek aan te pakken. De rechter achtte, rekening gehouden met de aard van de feiten de gunst van een opschorting niet opportuun. Wel kon rekening gehouden worden met uw toen gunstig strafrechtelijk verleden zodat een bestraffing gekoppeld aan probatieuitstel gepast was en dit mits naleving van probatievoorwaarden.

Op 30.06.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens poging diefstal. De feiten werden bewezen verklaard op basis van de objectieve elementen van het strafdossier. De rechter stelde nogmaals vast dat u en uw kompaan beiden duidelijk een drugprobleem hadden in die mate dat u zich nauwelijks herinnerden tot wat u in staat was in gedrogeerde toestand. Nogmaals werd u een straf met uitstel toegekend mits het naleven van probatievoorwaarden zoals het u laten opnemen in een gesloten instelling om uw drugproblematiek te verhelpen.

U werd op 01.12.2007 in het bezit gevonden van speed. U bekende uw drugsgebruik. De rechter wees er u nogmaals op dat de feiten ontoelaatbaar zijn gelet op het gevaar ervan voor de volksgezondheid en veroordeelde u op 16.12.2008 tot een gevangenisstraf van vier maanden.

Op 13.01.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld uit hoofde van mondelinge bedreigingen, vernielingen met geweld of bedreigingen, vernielingen, zware slagen aan uw partner, enkele slagen aan uw partner en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Uit het vonnis d.d. 13.01.2012 blijkt: "Feiten van partnergeweld en agressie zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en zeer belastend voor de slachtoffers." U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. De rechter oordeelde dat voor een groot gedeelte van de gevangenisstraf nog uitstel verleend kon worden gekoppeld aan probatievoorwaarden zoals o.a. werken en/of werk zoeken en de bewijzen hiervan voorleggen, het Time-Out project volgen, het medisch-psychisch laten behandelen voor uw agressie en drugprobleem. U slaagde er echter niet om deze probatievoorwaarden na te leven waardoor de Correctionele Rechtbank op 04.01.2013 het u verleende uitstel herriep.

Amper drie jaar na deze veroordeling en twee jaar na de herroeping van het uitstel heeft u op 10.06.2015 uw expartner van het leven beroofd en heeft u gepoogd een ander slachtoffer te doden.

Op woensdag 10.06.2015 kwamen er tussen 19u40 en 20 uur drie noodoproepen met betrekking tot feiten binnen bij CICOV (het communicatie – en informatiecentrum Oost-Vlaanderen). In de eerste oproep meldde S. W., de toen 14-jarige zoon van het slachtoffer S. S., onder meer het volgende: "Mijn stiefvader is mijn mama aan het vermoorden." Om 19u51 kwamen de eerste inspecteurs ter plaatse. Hun aandacht werd getrokken door geschreeuw. Ze zagen een vrouw op de openbare weg staan. Deze vrouw was het tweede slachtoffer, namelijk uw buurvrouw A.M. Ze was volledig bebloed van onder tot boven en bloedde hevig aan de rechterarm. In de arm waren er meerdere diepe snijwonden te zien. Ze was volledig in schok en vroeg meermaals of haar hoofd in orde was.

U kon onmiddellijk na de feiten en in de onmiddellijke omgeving van de woning gearresteerd worden. Tijdens het fouilleren en het boeien riep u: "Is ze dood? Ik hoop dat ze dood is! Al moet ik twintig jaar den bak in, ik pak ze!".

Hoofinspecteur K.D.C. betrad met twee ambulanciers de woning van S. S.. Bij het binnenkomen van de woning trof men achter de deur een klein huilend meisje aan dat op haar zitvlak zat met opgetrokken benen. Dit ging om A. S., het toen vierjarig dochtertje van S. S. Er waren verschillende bloedsporen. In het keukengedeelte trof men het levenloze lichaam van S. S. aan in een grote plas bloed.

Uit de akte van beschuldiging blijkt dat mevrouw S. S. een nieuwe vriend had leren kennen. U was op de hoogte van deze relatie en had het er erg moeilijk mee. Uit het strafdossier en psychologisch onderzoek bleek dat u uw houding ten opzichte van het slachtoffer S. S. idealiseerde waar u zich tot over uw oren verliefd op noemde. Er was een progressieve toename van geweldpleging die uiteindelijk eindigde in explosief geweld met als psychologische onderbouw: "als ze van mij niet is, dan is ze van niemand". Het geweld op de buurvrouw was een voortvloeisel van een excitatietoestand waarbij u zowel beide kinderen

van het slachtoffer aangesproken werd door de buurvrouw, waarna u uw geweld op haar richtte.

U ging uiterst gewelddadig te werk. Ter terechtzitting getuigde A.M dat u haar met de bijl hard op het hoofd sloeg en wanneer ze op de grond neer zat u nog meermaals op haar inhakte met zeer zware verwondingen en groot bloedverlies tot gevolg. U ging als een woesteling te keer. Het gebruik van een bijl en de herhaalde (5x) zware hakbewegingen op het lichaam (4X) en op het hoofd (1x) van A.M. impliceren uw opzet om ook haar te doden. Dat dit niet is gelukt is enkel en alleen te danken aan het heftig en succesvol verweer van A.M die de zware bijlslagen deels met haar armen kon afweren. Indien A.M. geen snelle medische verzorging gekregen zou hebben, dan zou ook zij een dodelijk slachtoffer kunnen geweest zijn (zie de getuigenis van de wetsdokter dr. J. W. ter terechtzitting van het hof).

U maakt wel degelijk een gevaar uit voor de maatschappij. U werd onderworpen aan psychiatrische en Psychologische onderzoeken uitgevoerd door een college van deskundigen, in de akte van beschuldiging wordt daarover vermeld: "Uit het psychologisch onderzoek blijkt onder meer het volgende: Het persoonlijkheidsprofiel van de beschuldigde wijst op een man met heel wat antisociale kenmerken. Er is sprake van een autoriteitsgevoelig en krenkbaar persoon met gebrekkige spijt- en schuldgevoelens, beperkte empathische vermogens en verantwoordelijkheidsgevoelens. Hij is matig afgestemd op de gevoeligheid en kwetsbaarheden van een ander. De frustratietolerantie is gering en het uitstel van onmiddellijke behoeftebevrediging is laag waardoor hij verslavingsgevoelig is. Impulsieve, onverantwoordelijke en antisociale/regelovertreedende gedragingen komen sinds de vroege adolescentie voor en kenmerken het functioneren van de beschuldigde. Zijn middelenverslaving is een onderhoudende/versterkende factor. De beschuldigde heeft een hoog risicoprofiel op nieuw partnergeweld. De algemene prognose is ongunstig. De eerder ingezette interventies vanuit justitie en hulpverlening hebben niet tot gedragsverandering geleid."

Uit het deskundigenverslag van psycholoog N. d.d. 30.08.2018 blijkt: "De voornaamste levensdomeinen zijn conflictueus en kunnen in verband worden gebracht met het antisociale persoonlijkheidsprofiel en middelenmisbruik. Er is sprake van een aggraverende tendens met toenemende mate van excessief geweld en gebruik van steekwapens. De beschuldigde behoort tot de partnernishandelaars met het hoogste risicoprofiel. De voornaamste risicofactoren zijn de antisociale persoonlijkheidskenmerken en neiging om middelen te misbruiken." Alsook: "Er is ook gevaar dat beschuldigde als gevolg van andere risicofactoren zoals antisociale cognities en gedragingen in wisselwerking met druggebruik opnieuw misdrijven pleegt."

Het Hof van Assisen veroordeelde u op 24.10.2019 tot een opsluiting van 30 jaar en kon bovendien geen verzachtende omstandigheden vinden.

De maatschappij dient te alle prijzen te voorkomen dat dergelijke feiten zich herhalen. U heeft gehandeld zonder oog te hebben voor het onherstelbaar leed dat u de nabestaanden van het slachtoffer heeft aangedaan. U behoort tot de partnernishandelaars met het hoogste risicoprofiel aldus de deskundigen. Bovendien gaf u in het verleden al blijk van een agressieve ingesteldheid waardoor niet uitgesloten kan worden dat u zich in de toekomst opnieuw schuldig zou maken aan gewelddadige feiten.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 6 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt.

Uw recht op verblijf werd gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn, op 26.04.2023 beëindigd op basis van artikel 44 bis§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij het nemen van de beslissing werd rekening gehouden met alle door u aangehaalde elementen, zoals opgenomen in het hoorrecht d.d. 24.02.2023 alsook met alle relevante informatie vervat in uw administratief dossier. De beslissing tot beëindiging van uw verblijf werd op 27.04.2023 aan u betekend in de gevangenis te Oudenaarde. Op 27.04.2023 werd u uit de registers afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht.

Op 25.05.2023 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 26.04.2023 te vorderen. Op 10.11.2023 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring d.d. 25.05.2023 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een definitieve beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde werd gemaakt aan uw verblijf, zoals bedoeld in artikel 7, 13° van de Vreemdelingenwet.

U verblijft sinds 11.06.2015 ononderbroken in detentie, heden zit u in de gevangenis van Oudenaarde. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het risico op recidive sedert het beëindigen van uw verblijfsrecht is verminderd, noch dat u geen bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde bij voortgezet verblijf op het grondgebied. Het loutere feit dat u zich sedert 11.06.2015 in detentie bevindt, volstaat niet om het actueel karakter van de bedreiging weg te nemen, nu uit de meest recente deskundigenverslagen blijkt dat u behoort tot het hoogste risicoprofiel inzake partnergeweld en dat de algemene prognose ongunstig is.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Zolang u in België vertoeft, blijft uw gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Gelet op de uitzonderlijke ernst van de feiten, het hoge recidiverisico zoals vastgesteld door de deskundigen en het ontbreken van elementen die wijzen op gedragsverbetering, is uw verwijdering een dringende aangelegenheid in de zin van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Op 22.01.2026 werd u, naar aanleiding van voorliggende beslissing, verzocht nogmaals een vragenlijst in te vullen in het kader van het hoorrecht. Uw medewerking was beperkt ondanks uw beleefde houding. U tekende voor ontvangst van het formulier hoorrecht maar stelde dat u het op uw eigen tempo wenste in te vullen. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat u zich heeft neergelegd bij de beëindiging van uw verblijf in België en begrijpt dat dit inhoudt dat u naar Nederland moet terugkeren. Verder lichtte u toe dat u samen met uw PSD assistent reeds voorbereidingen treft met het oog op een toekomstige reclassering in Nederland. Het enige wat u wenst, is om in de mogelijkheid te zijn om naar België te kunnen terugkeren, aangezien uw volledige familie hier verblijft. U gaf aan dat uw dochters en kleinkinderen in België wonen.

Tot op heden heeft de administratie nog geen ingevuld hoorrechtformulier ontvangen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van eventueel nieuwe elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Wat betreft het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat dit recht reeds uitvoerig en individueel werd onderzocht in het kader van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 26.04.2023.

Bij die beslissing werd rekening gehouden met de duur van uw verblijf in België, de familiale banden op het Belgisch grondgebied (waaronder de aanwezigheid van uw dochters en kleinkinderen), uw sociale integratie, alsook met de ernst van de door u gepleegde feiten en het daaruit voortvloeiende gevaar voor de openbare orde. Er werd geoordeeld dat de inmenging in het familie- en privéleven proportioneel was in het licht van de bescherming van de openbare orde en veiligheid. Deze beslissing werd definitief nadat de RVV bij arrest van 10.11.2023 zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen.

In het kader van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten werd u opnieuw de mogelijkheid geboden om in het kader van het hoorrecht eventuele nieuwe elementen aan te brengen die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van artikel 8 EVRM. Tot op heden heeft de administratie geen ingevuld formulier hoorrecht ontvangen. U heeft evenmin andere concrete of nieuwe elementen aangebracht tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 22.01.2026 waaruit zou blijken dat uw situatie sedert de beëindiging van het verblijf op relevante wijze is gewijzigd.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen voorliggen die aanleiding geven tot een hernieuwde beoordeling of tot een andere proportionaliteitsafweging dan deze die reeds uitvoerig en individueel werd gemaakt in de beslissing d.d. 26.04.2023.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt derhalve geen schending van artikel 8 EVRM. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Nederland is lid van de Europese Unie en partij bij het EVRM. Er zijn geen objectieve elementen voorhanden waaruit blijkt dat u bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Derhalve is niet gebleken van enige grond om aan te nemen dat terugkeer naar Nederland een schending van artikel 3 EVRM met zich zou brengen.
(...)

Op 13 februari 2026 beslist de gemachtigde tevens om een inreisverbod van twintig jaar op te leggen.

Het inreisverbod vormt de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer

Naam: C.

Voornaam: T. A. M.

Geboortedatum: (...) 1977

Geboorteplaats: Rotterdam

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 20 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

De beslissing tot verwijdering van 13.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt, met toepassing van artikel 44nonies, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opgelegd voor een duur van twintig jaar, aangezien u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, op grond van volgende feiten:

Een inreisverbod van 20 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden die uw dossier kenmerken.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 10.03.1998 tot een definitieve gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar uitgezonderd een gedeelte van zes maanden daar u zich schuldig maakte aan hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder uw bijstand niet had kunnen worden gepleegd; namelijk amfetamines en/of mdma 3,4 methyleendioxy methamfetamines (XTC) vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift (feiten gepleegd tussen 09.06.1995 en 09.12.1997 meermaals op niet nader te bepalen data en onder meer op 08.12.1997 en op 21.01.1998).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 30.06.1998 tot een tot een definitieve gevangenisstraf van zeven maanden met uitstel van 3 jaar voor een gedeelte van vier maanden daar u zich schuldig maakte aan hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder uw bijstand niet had kunnen worden gepleegd, namelijk poging diefstal, door middel van geweld of bedreiging, ten nadele van N.A. en/of G.M, niet nader te bepalen goederen en/of geldsommen bedrieglijk weg te nemen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of u hebbende doen geloven dat u gewapend was, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, het voornemen om de misdaad of het wanbedrijf te plegen zich geopenbaard hebbende door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad of van dat wanbedrijf uitmaken, en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist (feit gepleegd op 08.01.1997).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.12.2008 tot een definitieve gevangenisstraf van vier maanden daar u zich schuldig maakte aan amfetamine vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke verwerving of bezit krachtens een geneeskundig voorschrift (feit gepleegd op 01.12.2007).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 13.01.2012 tot een definitieve gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar, behalve de reeds effectieve ondergang van voorhechtenis daar u zich schuldig maakte aan onder bevel of onder een voorwaarde,

mondeling, S. S. te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 22.06.2011); aan met behulp van geweld of bedreigingen, vernieling of beschadiging van andermans roerende eigendommen, namelijk hierna vermelde goederen, toebehorende aan S. S. te hebben gepleegd: een niet nader bepaald aantal borden, een bureau, een pc, een lamp, een bloempot, een spiegel, een eettafel en twee stoelen, een binnendeur en een badkamerdeur (feiten gepleegd op 27.01.2011 en op 22.06.2011); aan opzettelijk geheel of ten dele landelijke of stedelijke afsluitingen uit welke materialen ook gemaakt, namelijk een inkomdeur ten nadele van S. S., te hebben vernield (feiten gepleegd op 04.07.2010, 15.11.2010, 27.01.2011 en op 22.06.2011); aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan S. S., de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feit gepleegd op 22.06.2011); aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan S. S., het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feiten gepleegd op 04.07.2010, 15.11.2010 en op 27.01.2011) en aan door gebaren of zinnebeelden S. S. te hebben bedreigd met een aanslag of op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 22.06.2011).

Het Hof van Assisen van de provincie Oost-Vlaanderen, zetelend te Gent veroordeelde u op 24.10.2019 tot 30 jaar opsluiting, verklaarde u afgezet van titels, graden, openbare ambten, bedieningen en betrekkingen waarmee u bekleed zou kunnen zijn, verklaarde u levenslang ontzet uit de rechten aangehaald in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek en verklaarde u levenslang ontzet van het kiesrecht daar u zich schuldig maakte aan doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, gepleegd te hebben op de persoon van S. S. te Geraardsbergen op 10.06.2015 en aan poging tot doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, gepleegd te hebben op de persoon van A. M., waarbij het voornemen om een misdaad te plegen zich heeft geopenbaard door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaakten en alleen ten gevolge van omstandigheden van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist, te Geraardsbergen op 10.06.2015.

+++

U verblijft sinds 11.06.2015 ononderbroken in detentie en uw strafeinde is voorzien voor 02.06.2045. U komt in aanmerking voor een tussenstaatse overbrenging zonder instemming.

Op 10.03.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens drugsfeiten. De rechter oordeelde dat de feiten ernstig waren. U had op redelijk grote schaal drugs verkocht. U had dit blijkbaar gedaan uit geldnood wat uiteraard geen excuus kan zijn om strafbare feiten te plegen. Bovendien werd u tijdens uw vrijlating onder voorwaarden betrapt op nieuwe feiten wat aantoonde dat u niet veel respect had voor de aan u geboden kansen. Anderzijds bleek u bereid te zijn om uw drugproblematiek aan te pakken. De rechter achtte, rekening gehouden met de aard van de feiten de gunst van een opschorting niet opportuun. Wel kon rekening gehouden worden met uw toen gunstig strafrechtelijk verleden zodat een bestraffing gekoppeld aan probatie-uitstel gepast was en dit mits naleving van probatievoorwaarden.

Op 30.06.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens poging diefstal. De feiten werden bewezen verklaard op basis van de objectieve elementen van het strafdossier. De rechter stelde nogmaals vast dat u en uw kompaan beiden duidelijk een drugprobleem hadden in die mate dat u zich nauwelijks herinnerden tot wat u in staat was in gedroegde toestand. Nogmaals werd u een straf met uitstel toegekend mits het naleven van probatievoorwaarden zoals het u laten opnemen in een gesloten instelling om uw drugsproblematiek te verhelpen.

U werd op 01.12.2007 in het bezit gevonden van speed. U bekende uw drugsgebruik. De rechter wees er u nogmaals op dat de feiten ontoelaatbaar zijn gelet op het gevaar ervan voor de volksgezondheid en veroordeelde u op 16.12.2008 tot een gevangenisstraf van vier maanden.

Op 13.01.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld uit hoofde van mondelinge bedreigingen, vernielingen met geweld of bedreigingen, vernielingen, zware slagen aan uw partner, enkele slagen aan uw partner en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Uit het vonnis d.d. 13.01.2012 blijkt: "Feiten van partnergeweld en agressie zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en zeer belastend voor de slachtoffers." U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. De rechter oordeelde dat voor een groot gedeelte van de gevangenisstraf nog uitstel verleend kon worden gekoppeld aan probatievoorwaarden zoals o.a. werken en/of werk zoeken en de bewijzen hiervan voorleggen, het

Time-Out project volgen, het medisch-psychisch laten behandelen voor uw agressie en drugsprobleem. U slaagde er echter niet om deze probatievoorwaarden na te leven waardoor de Correctionele Rechtbank op 04.01.2013 het u verleende uitstel herriep.

Amper drie jaar na deze veroordeling en twee jaar na de herroeping van het uitstel heeft u op 10.06.2015 uw ex-partner van het leven beroofd en heeft u gepoogd een ander slachtoffer te doden.

Op woensdag 10.06.2015 kwamen er tussen 19u40 en 20 uur drie noodoproepen met betrekking tot feiten binnen bij CICOV (het communicatie – en informatiecentrum Oost-Vlaanderen). In de eerste oproep meldde S. W., de toen 14-jarige zoon van het slachtoffer S. S., onder meer het volgende: “Mijn stiefvader is mijn mama aan het vermoorden.” Om 19u51 kwamen de eerste inspecteurs ter plaatse. Hun aandacht werd getrokken door geschreeuw. Ze zagen een vrouw op de openbare weg staan. Deze vrouw was het tweede slachtoffer, namelijk uw buurvrouw A.M. Ze was volledig bebloed van onder tot boven en bloedde hevig aan de rechterarm. In de arm waren er meerdere diepe snijwonden te zien. Ze was volledig in schok en vroeg meermaals of haar hoofd in orde was.

U kon onmiddellijk na de feiten en in de onmiddellijke omgeving van de woning gearresteerd worden. Tijdens het fouilleren en het boeien riep u: “Is ze dood? Ik hoop dat ze dood is! Al moet ik twintig jaar den bak in, ik pak ze!”

Hoofinspecteur K.D.C. betrad met twee ambulanciers de woning van S. S. Bij het binnenkomen van de woning trof men achter de deur een klein huilend meisje aan dat op haar zitvlak zat met opgetrokken benen. Dit ging om A. S., het toen vierjarig dochtertje van S. S. Er waren verschillende bloedsporen. In het keukengedeelte trof men het levenloze lichaam van S. S. aan in een grote plas bloed.

Uit de akte van beschuldiging blijkt dat mevrouw S. S. een nieuwe vriend had leren kennen. U was op de hoogte van deze relatie en had het er erg moeilijk mee. Uit het strafdossier en psychologisch onderzoek bleek dat u uw houding ten opzichte van het slachtoffer S. S. idealiseerde waar u zich tot over uw oren verliefd op noemde. Er was een progressieve toename van geweldpleging die uiteindelijk eindigde in explosief geweld met als psychologische onderbouw: “als ze van mij niet is, dan is ze van niemand”. Het geweld op de buurvrouw was een voortvloeisel van een excitatietoestand waarbij u zowel beide kinderen van het slachtoffer agresseerde, hierop aangesproken werd door de buurvrouw, waarna u uw geweld op haar richtte.

U ging uiterst gewelddadig te werk. Ter terechtzitting getuigde A.M dat u haar met de bijl hard op het hoofd sloeg en wanneer ze op de grond neer zat u nog meermaals op haar inhakte met zeer zware verwondingen en groot bloedverlies tot gevolg. U ging als een woesteling te keer. Het gebruik van een bijl en de herhaalde (5x) zware hakbewegingen op het lichaam (4X) en op het hoofd (1x) van A.M. impliceren uw opzet om ook haar te doden. Dat dit niet is gelukt is enkel en alleen te danken aan het heftig en succesvol verweer van A.M die de zware bijlslagen deels met haar armen kon afweren. Indien A.M. geen snelle medische verzorging gekregen zou hebben, dan zou ook zij een dodelijk slachtoffer kunnen geweest zijn (zie de getuigenis van de wetsdokter dr. J. W.r ter terechtzitting van het hof).

U maakt wel degelijk een gevaar uit voor de maatschappij. U werd onderworpen aan psychiatrische en Psychologische onderzoeken uitgevoerd door een college van deskundigen, in de akte van beschuldiging wordt daarover vermeld: “Uit het psychologisch onderzoek blijkt onder meer het volgende: Het persoonlijkheidsprofiel van de beschuldigde wijst op een man met heel wat antisociale kenmerken. Er is sprake van een autoriteitsgevoelig en krenkbaar persoon met gebrekkige spijt- en schuldgevoelens, beperkte empathische vermogens en verantwoordelijkheidsgevoelens. Hij is matig afgestemd op de gevoeligheid en kwetsbaarheden van een ander. De frustratietolerantie is gering en het uitstel van onmiddellijke behoeftebevrediging is laag waardoor hij verslavingsgevoelig is. Impulsieve, onverantwoordelijke en antisociale/regelovertreedende gedragingen komen sinds de vroege adolescentie voor en kenmerken het functioneren van de beschuldigde. Zijn middelenverslaving is een onderhoudende/versterkende factor. De beschuldigde heeft een hoog risicoprofiel op nieuw partnergeweld. De algemene prognose is ongunstig. De eerder ingezette interventies vanuit justitie en hulpverlening hebben niet tot gedragsverandering geleid.”

Uit het deskundigenverslag van psycholoog N. d.d. 30.08.2018 blijkt: “De voornaamste levensdomeinen zijn conflictueus en kunnen in verband worden gebracht met het antisociale persoonlijkheidsprofiel en middelenmisbruik. Er is sprake van een aggraverende tendens met toenemende mate van excessief geweld en gebruik van steekwapens. De beschuldigde behoort tot de partnermishandelaars met het

hoogste risicoprofiel. De voornaamste risicofactoren zijn de antisociale persoonlijkheidskenmerken en neiging om middelen te misbruiken." Alsook: "Er is ook gevaar dat beschuldigde als gevolg van andere risicofactoren zoals antisociale cognities en gedragingen in wisselwerking met druggebruik opnieuw misdrijven pleegt."

Het Hof van Assisen veroordeelde u op 24.10.2019 tot een opsluiting van 30 jaar en kon bovendien geen verzachtende omstandigheden vinden.

De maatschappij dient te alle prijzen te voorkomen dat dergelijke feiten zich herhalen. U heeft gehandeld zonder oog te hebben voor het onherstelbaar leed dat u de nabestaanden van het slachtoffer heeft aangedaan. U behoort tot de partnermishandelaars met het hoogste risicoprofiel aldus de deskundigen. Bovendien gaf u in het verleden al blijk van een agressieve ingesteldheid waardoor niet uitgesloten kan worden dat u zich in de toekomst opnieuw schuldig zou maken aan gewelddadige feiten.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 6 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt.

Uw recht op verblijf werd gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn, op 26.04.2023 beëindigd op basis van artikel 44 bis§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij het nemen van de beslissing werd rekening gehouden met alle door u aangehaalde elementen, zoals opgenomen in het hoorrecht d.d. 24.02.2023 alsook met alle relevante informatie vervat in uw administratief dossier. De beslissing tot beëindiging van uw verblijf werd op 27.04.2023 aan u betekend in de gevangenis te Oudenaarde. Op 27.04.2023 werd u uit de registers afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht.

Op 25.05.2023 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 26.04.2023 te vorderen. Op 10.11.2023 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring d.d. 25.05.2023 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een definitieve beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde werd gemaakt aan uw verblijf, zoals bedoeld in artikel 7, 13° van de Vreemdelingenwet.

U verblijft sinds 11.06.2015 ononderbroken in detentie, heden zit u in de gevangenis van Oudenaarde. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het risico op recidive sedert het beëindigen van uw verblijfsrecht is verminderd, noch dat u geen bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde bij voortgezet verblijf op het grondgebied. Het loutere feit dat u zich sedert 11.06.2015 in detentie bevindt, volstaat niet om het actueel karakter van de bedreiging weg te nemen, nu uit de meest recente deskundigenverslagen blijkt dat u behoort tot het hoogste risicoprofiel inzake partnergeweld en dat de algemene prognose ongunstig is.

+++

Op 22.01.2026 werd u, naar aanleiding van voorliggende beslissing, verzocht nogmaals een vragenlijst in te vullen in het kader van het hoorrecht. Uw medewerking was beperkt ondanks uw beleefde houding. U tekende voor ontvangst van het formulier hoorrecht maar stelde dat u het op uw eigen tempo wenste in te vullen. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat u zich heeft neergelegd bij de beëindiging van uw verblijf in België en begrijpt dat dit inhoudt dat u naar Nederland moet terugkeren. Verder lichtte u toe dat u samen met uw PSD-assistent reeds voorbereidingen treft met het oog op een toekomstige reclassering in Nederland. Het enige wat u wenst, is om in de mogelijkheid te zijn om naar België te kunnen terugkeren, aangezien uw volledige familie hier verblijft. U gaf aan dat uw dochters en kleinkinderen in België wonen.

Tot op heden heeft de administratie nog geen ingevuld hoorrechtformulier ontvangen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van eventueel nieuwe elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Wat betreft het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat dit recht reeds uitvoerig en individueel werd onderzocht in het kader van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 26.04.2023.

Bij die beslissing werd rekening gehouden met de duur van uw verblijf in België, de familiale banden op het Belgisch grondgebied (waaronder de aanwezigheid van uw dochters en kleinkinderen), uw sociale integratie, alsook met de ernst van de door u gepleegde feiten en het daaruit voortvloeiende gevaar voor de openbare orde. Er werd geoordeeld dat de inmenging in het familie- en privéleven proportioneel was in het licht van de bescherming van de openbare orde en veiligheid. Deze beslissing werd definitief nadat de RVV bij arrest van 10.11.2023 zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen.

In het kader van huidige beslissing werd u opnieuw de mogelijkheid geboden om in het kader van het hoorrecht eventuele nieuwe elementen aan te brengen die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van artikel 8 EVRM. Tot op heden heeft de administratie geen ingevuld hoorrechtformulier ontvangen. U heeft evenmin andere concrete of nieuwe elementen aangebracht tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 22.01.2026 waaruit zou blijken dat uw situatie sedert de beëindiging van het verblijf op relevante wijze is gewijzigd.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen voorliggen die aanleiding geven tot een hernieuwde beoordeling of tot een andere proportionaliteitsafweging dan deze die reeds uitvoerig en individueel werd gemaakt in de beslissing d.d. 26.04.2023.

Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod voor een duur van 20 jaar een inmenging vormt in het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Deze inmenging heeft evenwel een wettelijke basis, streeft een legitiem doel na, met name de bescherming van de openbare orde en veiligheid, en is proportioneel gelet op de uitzonderlijke ernst van de gepleegde feiten, het zeer hoge recidiverisico zoals vastgesteld door de deskundigen en het ontbreken van elementen die wijzen op een fundamentele gedragswijziging.

Het inreisverbod maakt het onderhouden van familiale contacten niet onmogelijk, maar beperkt dit in zekere mate. Deze beperking kan evenwel worden gecompenseerd door bezoeken aan u in Nederland, alsook door het gebruik van moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan overeenkomstig artikel 44decies van de Vreemdelingenwet een verzoek tot opheffing of schorsing van het inreisverbod worden ingediend indien gewijzigde omstandigheden dit rechtvaardigen.

In het licht van het voorgaande wordt geoordeeld dat de duur van 20 jaar niet kennelijk disproportioneel is en derhalve geen schending van artikel 8 EVRM vormt.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Nederland is lid van de Europese Unie en partij bij het EVRM. Er zijn geen objectieve elementen voorhanden waaruit blijkt dat u bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Derhalve is niet gebleken van enige grond om aan te nemen dat terugkeer naar Nederland een schending van artikel 3 EVRM met zich zou brengen.

*Gelet op de uitzonderlijke ernst van de door u gepleegde feiten, het vastgestelde hoge recidiverisico, het ontbreken van aanwijzingen van fundamentele gedragswijziging en het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde, is een inreisverbod voor de duur van 20 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft aangetoond

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van recht heeft aangetoond dat de inmenging in het privéleven van verzoeker gerechtvaardigd volgens art. 8 EVRM §2.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen en dat art. 8 EVRM het recht op privéleven vrijwaart van inmenging vanwege de overheid.

Zodat de Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval de verplichting heeft om haar beslissing duidelijk te motiveren. Uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd, vooral in het geval van een beslissing die dermate invloed heeft op het privé en familieleven van verzoeker.

Toelichting

De DVZ poogt haar besluit te rechtvaardigen op grond van artikel 8 EVRM. Verzoeker herinnert eraan dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "billijk evenwicht" moet worden gevonden tussen de belangen van de vreemdeling en zijn gezin enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Alle voor deze belangenafweging relevante feiten en omstandigheden moeten duidelijk in aanmerking worden genomen.

Verzoeker is het niet eens met de redenering van de DVZ en meent dat met deze "billijke afweging" onvoldoende rekening is gehouden.

De DVZ moet vooral rekening houden met de gevolgen van de beslissing voor de gezinsleden van de aanvrager (EHRM: Corley e.a./Rusland, §95).

In casu heeft verzoeker enkel familie in België, zijn kinderen, zijn ouders, zijn broer en zus, zijn kleinkinderen, zijn neefjes en nichtjes, zijn neef en zijn tante.

Wat betreft zijn kinderen heeft verzoeker een meerderjarige dochter Joyce en een minderjarige dochter A.

Beiden onderhouden contact met hun vader. J. heeft ondertussen drie kinderen waarmee verzoeker (hun grootvader) ook nog contact onderhoudt.

De DVZ poogt het beeld te creëren dat verzoeker geen nauwe band heeft met zijn dochter en haar kinderen, doordat hij in de gevangenis zit.

Dit is absoluut foutief en nergens op gefundeerd. Verzoeker heeft een familieleven gehad voordat hij in de gevangenis terecht kwam waar hij aanwezig was in het leven van zijn dochters.

Maar waar verzoeker het meeste onbegrip voor heeft is hoe simpel de DVZ zijn relatie met zijn minderjarige dochter X wegwuift.

DVZ verwijst naar de trauma's dat A. heeft opgelopen. Verzoeker beseft dit ook het is daarom dat hij het contact zo goed als mogelijk probeert te onderhouden opdat zijn dochter alles op een zo gezond mogelijke manier zou kunnen verwerken.

Doch cliënt heeft schuldinzicht en neemt een afwachtende houding aan. Hij laat de contacten over aan de organisatie van pleegzorg. X werd immers kort na de feiten geplaatst in een pleeggezin.

Verzoeker en zijn dochter zien mekaar regelmatig in de gevangenis. Dit zal nog jaren lang het geval zijn. Doch hoopt verzoeker om vanaf 06.06.2028 gebruik te kunnen maken van strafuitvoeringsmodaliteiten om binnen een gezonde omkadering de contactmomenten buiten de gevangenis te organiseren. Dit om de band met zijn dochter te kunnen behouden en versterken.

In het geval dat verzoeker naar Nederland moet terugkeren zal hij het contact met zijn dochter bijgevolg ook verliezen. De alternatieven die DVZ voorstelt vangen dit risico onvoldoende op.

Daarnaast is het niet aan de DVZ om de toekomst te voorspellen omtrent de relatie tussen verzoeker en zijn dochter. Het zal een zeer zware weg zijn die verzoeker en zijn dochter moeten afleggen, maar niet in die mate dat de relatie hen moet ontnomen worden door een administratieve beslissing vanwege DVZ.

A. verblijft momenteel in een pleeggezin, de bedoeling hiervan is dat er nog steeds contact mogelijk is tussen verzoeker en zijn dochter.

De contacten in de gevangenis vormen als het ware al een fundering die nodig is om gedurende de strafuitvoeringsmodaliteiten de contacten verder te zetten. Dienst Vreemdelingenzaken houdt onvoldoende rekening met de nood aan dit contact tussen verzoeker en zijn dochter in zijn beoordeling.

Dit stemt niet overeen met de rechtspraak van het EHRM in Corley e.a./Rusland, §95.

De banden van verzoeker met zijn familie zijn belangrijk en moeten in aanmerking worden genomen (zie Savran/Denemarken §174). De DVZ gaat hier volledig aan voorbij bij de beoordeling van de relatie tussen verzoeker en zijn ouders.

De ouders van verzoeker zijn al op gevorderde leeftijd. Zij zullen niet kunnen reizen naar Nederland om hun zoon te bezoeken.

Een digitaal contact tussen verzoeker en zijn ouders is ook niet voldoende om te voldoen aan de plichten van art. 8 EVRM, Zeker wanneer het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk heeft gesteld dat fysiek contact noodzakelijk is om familiebanden te onderhouden. (Zie UDEH/Zwitserland § 53)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft onvoldoende rekening gehouden met gevolgen van haar beslissing voor de familie van verzoeker.

Wat betreft het inreisverbod luidt het artikel 44 nonies vreemdelingenwet: “§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De duur van het in reis verbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. § 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Krachtens artikel 44nonies van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In principe mag het verbod vijf jaar niet overschrijden.

Artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38 voorziet dat: “De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene.”

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom 20 jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordelingen, een inreisverbod wordt opgelegd en tot die termijn wordt gekomen.

De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden.

De vreemdelingenwet spreekt van een maximum van 5 jaar inreisverbod, wanneer er een bedreiging is voor de openbare orde. Er moet een ernstige bedreiging zijn, wanneer men meer dan 5 jaar wil opleggen.

Waarom men in casu 20 jaar oplegt is niet duidelijk.

Verzoeker verblijft sinds zijn 14 jaar in België. Zijn hele familie woont al heel zijn leven in België

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. Deze afweging wordt niet gemaakt.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 6 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

Verzoeker heeft inderdaad een strafblad, met als laatste feit, uiteraard een zeer ernstige misdaad. Doch verzoeker zit hiervoor ook al meer dan 10 jaar in de gevangenis, heeft schuldinzicht en wenst de relatie met zijn familie te behouden, en wederzijds.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. Door dit gegeven doet verwerende partij zelf afbreuk aan het gegeven dat er nog sprake zou kunnen zijn van een "actueel gevaar voor de openbare orde".

Wel integendeel, verzoeker heeft in de gevangenis inzet tot integratie getoond.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde', afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66). In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat de misdaad dateert van 11 jaar geleden, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

De Raad is bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

3.2. In een tweede middel wordt de schending van het redelijkheidsbeginsel aangevoerd. Dit middel luidt als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt immers dat het genomen besluit het resultaat is van een zorgvuldige afweging en een besluit is dat ieder ander redelijk persoon of orgaan zou kunnen nemen en dat als een redelijk verantwoord besluit kan worden beschouwd en aanvaard.

Overwegende dat de bestreden beschikking zonder verder en nuttig onderzoek eenvoudigweg besluit tot een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 20 jaar, zonder afdoende rekening te houden met de gevolgen van die beslissing voor de familie van verzoeker.

De bestreden besluiten zijn dus geenszins redelijk.

Toelichting :

Dat verzoeker zijn gehele familie in België verblijft.

Het feit dat de DVZ besloot hem een BGV te geven met inreisverbod van 20 jaar, terwijl dergelijke beslissing duidelijk een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Indien vóór de bestreden beslissing een zorgvuldig onderzoek was verricht (zoals hierboven betoogd), zouden deze beslissingen nooit zijn genomen.

Dat een dergelijk onderzoek ook had kunnen bevestigen dat verzoeker niet meer dezelfde persoon was die de strafbare feiten had gepleegd. En dat deze feiten zich hebben afgespeeld in een zeer specifieke familiale sfeer.

Dat dergelijk zware gevangenisstraffen tweeledig zijn. Enerzijds een boetedoening waarbij schuldinzicht voorop staat. Anderzijds de tijd om de nodige stappen te zetten tot verandering en zich opnieuw te (re-)integreren in de maatschappij. Na dergelijk lange gevangenisstraf is verzoekende partij uiteraard een ander mens, met schuldinzicht, met zelfkennis na zelfreflectie en volledig ondersteund voor een reïntegratie in de maatschappij.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hij reeds uitvoerig heeft uiteengezet in eerdere gesprekken en hierboven en is van mening dat de bewering van de DVZ dat de genomen beslissing geen schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Meer nog, verzoeker meent dat deze beslissing van de DVZ de onwil benadrukt om onderzoek te voeren naar de werkelijke situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker heeft de stellige indruk dat de DVZ de zaken lijkt te willen manipuleren door bewust alleen die informatie te gebruiken die hun het beste uitkomt. De vraag is dan ook gerechtvaardigd in hoeverre een dergelijke behandeling van dit dossier nog correct, objectief en billijk kan zijn!

Ook dit middel is dus gegrond.”

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de middelen, worden zij ook samen onderzocht.

3.3.1. Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat verzoekende partij bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid immers “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer de Raad aanvaardt dat twee onderscheiden bestreden beslissingen, omwille van de goede rechtsbedeling, in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden beslecht zoals te deze het geval is, impliceert het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 derhalve dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien verzoekende partij voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

Waar verzoekende partij in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van de rechten van de verdediging, wordt op geen enkele wijze concreet verduidelijkt hoe de eerste of de tweede bestreden beslissing de rechten van de verdediging zouden miskennen. Het eerste middel is op dit punt niet-ontvankelijk.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekende partij nalaat om op duidelijke wijze toe te lichten hoe de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, zou zijn geschonden door de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten. De uiterst vage stelling dat “*uit de feitelijke gegevens*”, dat verwerende partij de verplichting om “*haar beslissing*” duidelijk te motiveren, niet op bevredigende wijze heeft uitgeoefend en dit vooral in het geval van “*een beslissing*” die dermate invloed heeft op het privé- en gezinsleven van verzoeker, volstaat hiertoe niet.

Verzoekende partij verschaft wel een concrete toelichting omtrent de wijze waarop de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van twintig jaar, de formele motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 zou schenden. Zij stelt met name dat er geen afdoende motivering voorligt om te verantwoorden waarom een inreisverbod met een geldigheidsduur van twintig jaar wordt opgelegd.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip “afdoende” betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de formele motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, waarnaar ook verzoekende partij op pertinente wijze verwijst, bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat verwerende partij niet enkel uitdrukkelijk dient te motiveren waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar tevens waarom er voor een inreisverbod met een lange geldingstermijn van *in casu* twintig jaar wordt geopteerd. Verzoekende partij dwaalt evenwel waar zij betoogt dat *in casu* geen afdoende motivering wordt geboden om een inreisverbod van twintig jaar op te leggen. De tweede bestreden akte bevat hieromtrent een zeer uitgebreide motivering die luidt als volgt:

“Het inreisverbod wordt, met toepassing van artikel 44nonies, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opgelegd voor een duur van twintig jaar, aangezien u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, op grond van volgende feiten:

Een inreisverbod van 20 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden die uw dossier kenmerken.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 10.03.1998 tot een definitieve gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar uitgezonderd een gedeelte van zes maanden daar u zich schuldig maakte aan hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder uw bijstand niet had kunnen worden gepleegd; namelijk amfetamines en/of mdma 3,4 methyleendioxy methamfetamines (XTC) vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke aankoop of bezit krachtens geneeskundig voorschrift (feiten gepleegd tussen 09.06.1995 en 09.12.1997 meermaals op niet nader te bepalen data en onder meer op 08.12.1997 en op 21.01.1998).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 30.06.1998 tot een tot een definitieve gevangenisstraf van zeven maanden met uitstel van 3 jaar voor een gedeelte van vier maanden daar u zich schuldig maakte aan hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder uw bijstand niet had kunnen worden gepleegd, namelijk poging diefstal, door middel van geweld of bedreiging, ten nadele van N.A. en/of G.M, niet nader te bepalen goederen en/of geldsommen bedrieglijk weg te nemen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of u hebbende doen geloven dat u gewapend was, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, het voornemen om de misdaad of het wanbedrijf te plegen zich geopenbaard hebbende door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad of van dat wanbedrijf uitmaken, en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist (feit gepleegd op 08.01.1997).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.12.2008 tot een definitieve gevangenisstraf van vier maanden daar u zich schuldig maakte aan amfetamine vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben en dit buiten elke verwerving of bezit krachtens een geneeskundig voorschrift (feit gepleegd op 01.12.2007).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 13.01.2012 tot een definitieve gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar, behalve de reeds effectieve ondergane voorhechtenis daar u zich schuldig maakte aan onder bevel of onder een voorwaarde, mondeling, S. S. te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 22.06.2011); aan met behulp van geweld of bedreigingen, vernieling of beschadiging van andermans roerende eigendommen, namelijk hierna vermelde goederen, toebehorende aan S. S. te hebben gepleegd: een niet nader bepaald aantal borden, een bureau, een pc, een lamp, een bloempot, een spiegel, een eettafel en twee stoelen, een binnendeur en een badkamerdeur (feiten gepleegd op 27.01.2011 en op 22.06.2011); aan opzettelijk geheel of ten dele landelijke of stedelijke afsluitingen uit welke materialen ook gemaakt, namelijk een inkomdeur ten nadele van S. S., te hebben vernield (feiten gepleegd op 04.07.2010, 15.11.2010, 27.01.2011 en op 22.06.2011); aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan S. S., de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feit gepleegd op 22.06.2011); aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan S. S., het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feiten gepleegd op 04.07.2010, 15.11.2010 en op 27.01.2011) en aan door gebaren of zinnebeelden S. S. te hebben bedreigd met een aanslag of op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 22.06.2011).

Het Hof van Assisen van de provincie Oost-Vlaanderen, zetelend te Gent veroordeelde u op 24.10.2019 tot 30 jaar opsluiting, verklaarde u afgezet van titels, graden, openbare ambten, bedieningen en betrekkingen waarmee u bekleed zou kunnen zijn, verklaarde u levenslang ontzet uit de rechten aangehaald in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek en verklaarde u levenslang ontzet van het kiesrecht daar u zich schuldig maakte aan doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, gepleegd te hebben op de persoon van S. S. te Geraardsbergen op 10.06.2015 en aan poging tot doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, gepleegd te hebben op de persoon van A. M., waarbij het voornemen om een misdaad te plegen zich heeft geopenbaard door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaakten en alleen ten gevolge van omstandigheden van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist, te Geraardsbergen op 10.06.2015.

+++

U verblijft sinds 11.06.2015 ononderbroken in detentie en uw strafeinde is voorzien voor 02.06.2045. U komt in aanmerking voor een tussenstaatse overbrenging zonder instemming.

Op 10.03.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens drugsfeiten. De rechter oordeelde dat de feiten ernstig waren. U had op redelijk grote schaal drugs verkocht. U had dit blijkbaar gedaan uit geldnood wat uiteraard geen excuus kan zijn om strafbare feiten te plegen. Bovendien werd u tijdens uw vrijlating onder voorwaarden betrapt op nieuwe feiten wat aantoonde dat u niet veel respect had voor de aan u geboden kansen. Anderzijds bleek u bereid te zijn om uw drugproblematiek aan te pakken. De rechter achtte, rekening gehouden met de aard van de feiten de gunst van een

opschorting niet opportuun. Wel kon rekening gehouden worden met uw toen gunstig strafrechtelijk verleden zodat een bestraffing gekoppeld aan probatie-uitstel gepast was en dit mits naleving van probatievoorwaarden.

Op 30.06.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens poging diefstal. De feiten werden bewezen verklaard op basis van de objectieve elementen van het strafdossier. De rechter stelde nogmaals vast dat u en uw kompaan beiden duidelijk een drugprobleem hadden in die mate dat u zich nauwelijks herinnerden tot wat u in staat was in gedrogeerde toestand. Nogmaals werd u een straf met uitstel toegekend mits het naleven van probatievoorwaarden zoals het u laten opnemen in een gesloten instelling om uw drugsproblematiek te verhelpen.

U werd op 01.12.2007 in het bezit gevonden van speed. U bekende uw drugsgebruik. De rechter wees er u nogmaals op dat de feiten ontoelaatbaar zijn gelet op het gevaar ervan voor de volksgezondheid en veroordeelde u op 16.12.2008 tot een gevangenisstraf van vier maanden.

Op 13.01.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld uit hoofde van mondelinge bedreigingen, vernielingen met geweld of bedreigingen, vernielingen, zware slagen aan uw partner, enkele slagen aan uw partner en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Uit het vonnis d.d. 13.01.2012 blijkt: "Feiten van partnergeweld en agressie zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en zeer belastend voor de slachtoffers." U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. De rechter oordeelde dat voor een groot gedeelte van de gevangenisstraf nog uitstel verleend kon worden gekoppeld aan probatievoorwaarden zoals o.a. werken en/of werk zoeken en de bewijzen hiervan voorleggen, het Time-Out project volgen, het medisch-psychisch laten behandelen voor uw agressie en drugsprobleem. U slaagde er echter niet om deze probatievoorwaarden na te leven waardoor de Correctionele Rechtbank op 04.01.2013 het u verleende uitstel herriep.

Amper drie jaar na deze veroordeling en twee jaar na de herroeping van het uitstel heeft u op 10.06.2015 uw ex-partner van het leven beroofd en heeft u gepoogd een ander slachtoffer te doden.

Op woensdag 10.06.2015 kwamen er tussen 19u40 en 20 uur drie noodoproepen met betrekking tot feiten binnen bij CICOV (het communicatie – en informatiecentrum Oost-Vlaanderen). In de eerste oproep meldde S. W., de toen 14-jarige zoon van het slachtoffer S. S., onder meer het volgende: "Mijn stiefvader is mijn mama aan het vermoorden." Om 19u51 kwamen de eerste inspecteurs ter plaatse. Hun aandacht werd getrokken door geschreeuw. Ze zagen een vrouw op de openbare weg staan. Deze vrouw was het tweede slachtoffer, namelijk uw buurvrouw A.M. Ze was volledig bebloed van onder tot boven en bloedde hevig aan de rechterarm. In de arm waren er meerdere diepe snijwonden te zien. Ze was volledig in schok en vroeg meermaals of haar hoofd in orde was.

U kon onmiddellijk na de feiten en in de onmiddellijke omgeving van de woning gearresteerd worden. Tijdens het fouilleren en het boeien riep u: "Is ze dood? Ik hoop dat ze dood is! Al moet ik twintig jaar den bak in, ik pak ze!"

Hoofinspecteur K.D.C. betrad met twee ambulanciers de woning van S. S. Bij het binnenkomen van de woning trof men achter de deur een klein huilend meisje aan dat op haar zitvlak zat met opgetrokken benen. Dit ging om A. S., het toen vierjarig dochtertje van S. S. Er waren verschillende bloedsporen. In het keukengedeelte trof men het levenloze lichaam van S. S. aan in een grote plas bloed.

Uit de akte van beschuldiging blijkt dat mevrouw S. S. een nieuwe vriend had leren kennen. U was op de hoogte van deze relatie en had het er erg moeilijk mee. Uit het strafdossier en psychologisch onderzoek bleek dat u uw houding ten opzichte van het slachtoffer S. S. idealiseerde waar u zich tot over uw oren verliefd op noemde. Er was een progressieve toename van geweldpleging die uiteindelijk eindigde in explosief geweld met als psychologische onderbouw: "als ze van mij niet is, dan is ze van niemand". Het geweld op de buurvrouw was een voortvloeisel van een excitatietoestand waarbij u zowel beide kinderen van het slachtoffer agresseerde, hierop aangesproken werd door de buurvrouw, waarna u uw geweld op haar richtte.

U ging uiterst gewelddadig te werk. Ter terechtzitting getuigde A.M dat u haar met de bijl hard op het hoofd sloeg en wanneer ze op de grond neer zat u nog meermaals op haar inhakte met zeer zware verwondingen en groot bloedverlies tot gevolg. U ging als een woesteling te keer. Het gebruik van een bijl en de herhaalde (5x) zware hakbewegingen op het lichaam (4X) en op het hoofd (1x) van A.M. impliceren uw opzet om ook haar te doden. Dat dit niet is gelukt is enkel en alleen te danken aan het heftig en succesvol verweer van A.M die de zware bijlslagen deels met haar armen kon afweren. Indien A.M. geen

snelle medische verzorging gekregen zou hebben, dan zou ook zij een dodelijk slachtoffer kunnen geweest zijn (zie de getuigenis van de wetsdokter dr. J. W.r ter terechtzitting van het hof).

U maakt wel degelijk een gevaar uit voor de maatschappij. U werd onderworpen aan psychiatrische en Psychologische onderzoeken uitgevoerd door een college van deskundigen, in de akte van beschuldiging wordt daarover vermeld: "Uit het psychologisch onderzoek blijkt onder meer het volgende: Het persoonlijkheidsprofiel van de beschuldigde wijst op een man met heel wat antisociale kenmerken. Er is sprake van een autoriteitsgevoelig en krenkbaar persoon met gebrekkige spijt- en schuldgevoelens, beperkte empathische vermogens en verantwoordelijkheidsgevoelens. Hij is matig afgestemd op de gevoeligheid en kwetsbaarheden van een ander. De frustratietolerantie is gering en het uitstel van onmiddellijke behoeftebevrediging is laag waardoor hij verslavingsgevoelig is. Impulsieve, onverantwoordelijke en antisociale/regelovertreedende gedragingen komen sinds de vroege adolescentie voor en kenmerken het functioneren van de beschuldigde. Zijn middelenverslaving is een onderhoudende/versterkende factor. De beschuldigde heeft een hoog risicoprofiel op nieuw partnergeweld. De algemene prognose is ongunstig. De eerder ingezette interventies vanuit justitie en hulpverlening hebben niet tot gedragsverandering geleid."

Uit het deskundigenverslag van psycholoog N. d.d. 30.08.2018 blijkt: "De voornaamste levensdomeinen zijn conflictueus en kunnen in verband worden gebracht met het antisociale persoonlijkheidsprofiel en middelenmisbruik. Er is sprake van een aggraverende tendens met toenemende mate van excessief geweld en gebruik van steekwapens. De beschuldigde behoort tot de partnernishandelaars met het hoogste risicoprofiel. De voornaamste risicofactoren zijn de antisociale persoonlijkheidskenmerken en neiging om middelen te misbruiken." Alsook: "Er is ook gevaar dat beschuldigde als gevolg van andere risicofactoren zoals antisociale cognities en gedragingen in wisselwerking met druggebruik opnieuw misdrijven pleegt."

Het Hof van Assisen veroordeelde u op 24.10.2019 tot een opsluiting van 30 jaar en kon bovendien geen verzachtende omstandigheden vinden.

De maatschappij dient te alle prijzen te voorkomen dat dergelijke feiten zich herhalen. U heeft gehandeld zonder oog te hebben voor het onherstelbaar leed dat u de nabestaanden van het slachtoffer heeft aangedaan. U behoort tot de partnernishandelaars met het hoogste risicoprofiel aldus de deskundigen. Bovendien gaf u in het verleden al blijk van een agressieve ingesteldheid waardoor niet uitgesloten kan worden dat u zich in de toekomst opnieuw schuldig zou maken aan gewelddadige feiten.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 6 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt.

Uw recht op verblijf werd gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn, op 26.04.2023 beëindigd op basis van artikel 44 bis§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij het nemen van de beslissing werd rekening gehouden met alle door u aangehaalde elementen, zoals opgenomen in het hoorrecht d.d. 24.02.2023 alsook met alle relevante informatie vervat in uw administratief dossier. De beslissing tot beëindiging van uw verblijf werd op 27.04.2023 aan u betekend in de gevangenis te Oudenaarde. Op 27.04.2023 werd u uit de registers afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht.

Op 25.05.2023 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 26.04.2023 te vorderen. Op 10.11.2023 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring d.d. 25.05.2023 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een definitieve beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde werd gemaakt aan uw verblijf, zoals bedoeld in artikel 7, 13° van de Vreemdelingenwet.

U verblijft sinds 11.06.2015 ononderbroken in detentie, heden zit u in de gevangenis van Oudenaarde. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het risico op recidive sedert het beëindigen van uw verblijfsrecht is verminderd, noch dat u geen bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde bij voortgezet verblijf op het grondgebied. Het loutere feit dat u zich sedert 11.06.2015 in detentie bevindt, volstaat niet om het actueel karakter van de bedreiging weg te nemen, nu uit de meest recente deskundigenverslagen blijkt

dat u behoort tot het hoogste risicoprofiel inzake partnergeweld en dat de algemene prognose ongunstig is.

+++

Op 22.01.2026 werd u, naar aanleiding van voorliggende beslissing, verzocht nogmaals een vragenlijst in te vullen in het kader van het hoorrecht. Uw medewerking was beperkt ondanks uw beleefde houding. U tekende voor ontvangst van het formulier hoorrecht maar stelde dat u het op uw eigen tempo wenste in te vullen. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat u zich heeft neergelegd bij de beëindiging van uw verblijf in België en begrijpt dat dit inhoudt dat u naar Nederland moet terugkeren. Verder lichtte u toe dat u samen met uw PSD-assistent reeds voorbereidingen treft met het oog op een toekomstige reclassering in Nederland. Het enige wat u wenst, is om in de mogelijkheid te zijn om naar België te kunnen terugkeren, aangezien uw volledige familie hier verblijft. U gaf aan dat uw dochters en kleinkinderen in België wonen.

Tot op heden heeft de administratie nog geen ingevuld hoorrechtformulier ontvangen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van eventueel nieuwe elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Wat betreft het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat dit recht reeds uitvoerig en individueel werd onderzocht in het kader van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 26.04.2023.

Bij die beslissing werd rekening gehouden met de duur van uw verblijf in België, de familiale banden op het Belgisch grondgebied (waaronder de aanwezigheid van uw dochters en kleinkinderen), uw sociale integratie, alsook met de ernst van de door u gepleegde feiten en het daaruit voortvloeiende gevaar voor de openbare orde. Er werd geoordeeld dat de inmenging in het familie- en privéleven proportioneel was in het licht van de bescherming van de openbare orde en veiligheid. Deze beslissing werd definitief nadat de RVV bij arrest van 10.11.2023 zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen.

In het kader van huidige beslissing werd u opnieuw de mogelijkheid geboden om in het kader van het hoorrecht eventuele nieuwe elementen aan te brengen die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van artikel 8 EVRM. Tot op heden heeft de administratie geen ingevuld hoorrechtformulier ontvangen. U heeft evenmin andere concrete of nieuwe elementen aangebracht tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 22.01.2026 waaruit zou blijken dat uw situatie sedert de beëindiging van het verblijf op relevante wijze is gewijzigd.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen voorliggen die aanleiding geven tot een hernieuwde beoordeling of tot een andere proportionaliteitsafweging dan deze die reeds uitvoerig en individueel werd gemaakt in de beslissing d.d. 26.04.2023.

Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod voor een duur van 20 jaar een inmenging vormt in het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Deze inmenging heeft evenwel een wettelijke basis, streeft een legitiem doel na, met name de bescherming van de openbare orde en veiligheid, en is proportioneel gelet op de uitzonderlijke ernst van de gepleegde feiten, het zeer hoge recidiverisico zoals vastgesteld door de deskundigen en het ontbreken van elementen die wijzen op een fundamentele gedragswijziging.

Het inreisverbod maakt het onderhouden van familiale contacten niet onmogelijk, maar beperkt dit in zekere mate. Deze beperking kan evenwel worden gecompenseerd door bezoeken aan u in Nederland, alsook door het gebruik van moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan overeenkomstig artikel 44decies van de Vreemdelingenwet een verzoek tot opheffing of schorsing van het inreisverbod worden ingediend indien gewijzigde omstandigheden dit rechtvaardigen.

In het licht van het voorgaande wordt geoordeeld dat de duur van 20 jaar niet kennelijk disproportioneel is en derhalve geen schending van artikel 8 EVRM vormt.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Nederland is lid van de Europese Unie en partij bij het EVRM. Er zijn geen objectieve elementen voorhanden waaruit blijkt dat u bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Derhalve is niet gebleken van enige grond om aan te nemen dat terugkeer naar Nederland een schending van artikel 3 EVRM met zich zou brengen.

Gelet op de uitzonderlijke ernst van de door u gepleegde feiten, het vastgestelde hoge recidiverisico, het ontbreken van aanwijzingen van fundamentele gedragswijziging en het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde, is een inreisverbod voor de duur van 20 jaar proportioneel."

Aldus wordt wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd waarom er in hoofde van verzoekende partij een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde wordt vastgesteld en wordt ook een uitdrukkelijke belangenafweging opgenomen waarbij de belangen van de Belgische staat bij de vrijwaring van de openbare orde worden afgewogen tegenover verzoekers privé- en familiale belangen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij betoogt, beperkt verwerende partij zich geenszins tot de holle frase dat een inreisverbod van twintig jaar proportioneel is. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze zeer uitgebreide motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is gesteund.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekende partij betoogt in wezen dat er bij het nemen van de bestreden beslissingen onvoldoende rekening werd gehouden met haar familielieven en dat er geen redelijke afweging werd doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten (met een inreisverbod van lange duur) volgend op een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: “55. *In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”*

56. *Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76).*” (vrije samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven, aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid

om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de eerste bestreden beslissing volgt dat aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3°, 13°, 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet, waarbij uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat het gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het inreisverbod, de tweede bestreden beslissing, is gestoeld op artikel 44^{nonies} van diezelfde wet. Ook deze beslissing wordt verantwoord door de vaststelling dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor 's lands openbare orde. Hierbij wordt toegelicht waarom het in het geval van verzoekende partij proportioneel is om een inreisverbod (voor het Belgische grondgebied) van twintig jaar op te leggen.

De bestreden beslissingen hebben aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissingen een legitiem doel nastreven, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

In de beide bestreden beslissingen kan worden gelezen dat de gezins- en familiale situatie van verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken. Verwerende partij stelt hieromtrent als volgt:

“Uw recht op verblijf werd gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn, op 26.04.2023 beëindigd op basis van artikel 44 bis§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij het nemen van de beslissing werd rekening gehouden met alle door u aangehaalde elementen, zoals opgenomen in het hoorrecht d.d. 24.02.2023 alsook met alle relevante informatie vervat in uw administratief dossier. De beslissing tot beëindiging van uw verblijf werd op 27.04.2023 aan u betekend in de gevangenis te Oudenaarde. Op 27.04.2023 werd u uit de registers afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht.

Op 25.05.2023 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 26.04.2023 te vorderen. Op 10.11.2023 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring d.d. 25.05.2023 door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een definitieve beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde werd gemaakt aan uw verblijf, zoals bedoeld in artikel 7, 13° van de Vreemdelingenwet.

(...)

Op 22.01.2026 werd u, naar aanleiding van voorliggende beslissing, verzocht nogmaals een vragenlijst in te vullen in het kader van het hoorrecht. Uw medewerking was beperkt ondanks uw beleefde houding. U tekende voor ontvangst van het formulier hoorrecht maar stelde dat u het op uw eigen tempo wenste in te vullen. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat u zich heeft neergelegd bij de beëindiging van uw verblijf in België en begrijpt dat dit inhoudt dat u naar Nederland moet terugkeren. Verder lichtte u toe dat u samen met uw PSD assistent reeds voorbereidingen treft met het oog op een toekomstige reclassering in Nederland. Het enige wat u wenst, is om in de mogelijkheid te zijn om naar België te kunnen terugkeren, aangezien uw volledige familie hier verblijft. U gaf aan dat uw dochters en kleinkinderen in België wonen.

Tot op heden heeft de administratie nog geen ingevuld hoorrechtformulier ontvangen. Aldus liet u op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van eventueel nieuwe elementen die uw dossier kenmerken toen u de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor uw belangen op te komen en uw standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Wat betreft het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat dit recht reeds uitvoerig en individueel werd onderzocht in het kader van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf d.d. 26.04.2023.

Bij die beslissing werd rekening gehouden met de duur van uw verblijf in België, de familiale banden op het Belgisch grondgebied (waaronder de aanwezigheid van uw dochters en kleinkinderen), uw sociale integratie, alsook met de ernst van de door u gepleegde feiten en het daaruit voortvloeiende gevaar voor de openbare orde. Er werd geoordeeld dat de inmenging in het familie- en privéleven proportioneel was in het licht van de bescherming van de openbare orde en veiligheid. Deze beslissing werd definitief nadat de RVV bij arrest van 10.11.2023 zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen.

In het kader van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten werd u opnieuw de mogelijkheid geboden om in het kader van het hoorrecht eventuele nieuwe elementen aan te brengen die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van artikel 8 EVRM. Tot op heden heeft de administratie geen ingevuld formulier hoorrecht ontvangen. U heeft evenmin andere concrete of nieuwe elementen aangebracht tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 22.01.2026 waaruit zou blijken dat uw situatie sedert de beëindiging van het verblijf op relevante wijze is gewijzigd.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen voorliggen die aanleiding geven tot een hernieuwde beoordeling of tot een andere proportionaliteitsafweging dan deze die reeds uitvoerig en individueel werd gemaakt in de beslissing d.d. 26.04.2023.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt derhalve geen schending van artikel 8 EVRM.”
En:

“In het kader van huidige beslissing werd u opnieuw de mogelijkheid geboden om in het kader van het hoorrecht eventuele nieuwe elementen aan te brengen die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van artikel 8 EVRM. Tot op heden heeft de administratie geen ingevuld hoorrechtformulier ontvangen. U heeft evenmin andere concrete of nieuwe elementen aangebracht tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 22.01.2026 waaruit zou blijken dat uw situatie sedert de beëindiging van het verblijf op relevante wijze is gewijzigd.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen voorliggen die aanleiding geven tot een hernieuwde beoordeling of tot een andere proportionaliteitsafweging dan deze die reeds uitvoerig en individueel werd gemaakt in de beslissing d.d. 26.04.2023.

Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod voor een duur van 20 jaar een inmenging vormt in het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Deze inmenging heeft evenwel een wettelijke basis, streeft een legitiem doel na, met name de bescherming van de openbare orde en veiligheid, en is proportioneel gelet op de uitzonderlijke ernst van de gepleegde feiten, het zeer hoge recidiverisico zoals vastgesteld door de deskundigen en het ontbreken van elementen die wijzen op een fundamentele gedragswijziging.

Het inreisverbod maakt het onderhouden van familiale contacten niet onmogelijk, maar beperkt dit in zekere mate. Deze beperking kan evenwel worden gecompenseerd door bezoeken aan u in Nederland, alsook door het gebruik van moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan overeenkomstig artikel 44decies van de Vreemdelingenwet een verzoek tot opheffing of schorsing van het inreisverbod worden ingediend indien gewijzigde omstandigheden dit rechtvaardigen.

In het licht van het voorgaande wordt geoordeeld dat de duur van 20 jaar niet kennelijk disproportioneel is en derhalve geen schending van artikel 8 EVRM vormt.”

Daarnaast wordt tevens toegelicht waarom verzoekende partij, ondanks het gegeven dat hij reeds tien jaar in de gevangenis verblijft en dat de misdaad dateert van elf jaar geleden, nog een actueel en ernstig

gevaar voor de openbare orde vormt. Met name wordt toegelicht dat uit de meest recente deskundigenverslagen blijkt dat verzoekende partij behoort tot het hoogste risicoprofiel inzake partnergeweld en dat de algemene prognose ongunstig is. Door louter te beweren dat verzoekende partij in de gevangenis inzet tot integratie heeft getoond en schuldinzicht toont, wordt niet aangetoond dat deze motivering, die in beide bestreden beslissingen is opgenomen, niet deugdelijk is.

Bovendien worden de feiten waaraan verzoekende partij zich bezondigd heeft - gaande van diverse drugsfeiten, poging diefstal, mondelinge bedreigingen, vernielingen met geweld, opzettelijke verwondingen en slagen tot doodslag en poging tot doodslag - uitvoerig besproken in de bestreden beslissingen. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen *an sich* niet. Voor zover zij in haar tweede middel betoogt dat zij niet meer dezelfde persoon is als degene die de feiten heeft gepleegd en deze feiten zich hebben afgespeeld in een zeer specifieke familiale sfeer waarmee zij lijkt aan te geven het niet eens te zijn met de conclusie dat zij door haar gedrag beschouwd kan worden als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, wijst de Raad erop dat verzoekende partij er geheel aan voorbijgaat dat de verwerende partij niet alleen oog heeft gehad voor de feiten van doodslag en poging tot doodslag waarvoor verzoekende partij werd veroordeeld tot een opsluiting van dertig jaar maar het ganse criminele parcours van verzoekende partij, dat zij doorheen de jaren heeft bewandeld, belicht heeft. De verwerende partij wijst erop dat ondanks eerdere veroordelingen er geen gedragsverbetering bij verzoekende partij optrad. De laatste gepleegde feiten, zijnde doodslag op de ex-partner en poging tot doodslag op de buurvrouw, waren een uitdrukking van extreem geweld en doen getuigen van een volledig gebrek aan respect voor de integriteit van de medemens. Uit de psychiatrische en psychologische onderzoeken die uitgevoerd werden door een college van deskundigen blijkt: *“Uit het psychologisch onderzoek blijkt onder meer het volgende: Het persoonlijkheidsprofiel van de beschuldigde wijst op een man met heel wat antisociale kenmerken. Er is sprake van een autoriteitsgevoelig en krenkbaar persoon met gebrekkige spijt- en schuldgevoelens, beperkte empathische vermogens en verantwoordelijkheidsgevoelens. Hij is matig afgestemd op de gevoeligheid en kwetsbaarheden van een ander. De frustratietolerantie is gering en het uitstel van onmiddellijke behoeftebevrediging is laag waardoor hij verslavingsgevoelig is. Impulsieve, onverantwoordelijke en antisociale/regelovertreedende gedragingen komen sinds de vroege adolescentie voor en kenmerken het functioneren van de beschuldigde. Zijn middelenverslaving is een onderhoudende/versterkende factor. De beschuldigde heeft een hoog risicoprofiel op nieuw partnergeweld. De algemene prognose is ongunstig. De eerder ingezette interventies vanuit justitie en hulpverlening hebben niet tot gedragsverandering geleid .”* Uit het deskundigenverslag van psycholoog N. (...) d.d. 30.08.2018 blijkt: *“De voornaamste levensdomeinen zijn conflictueus en kunnen in verband worden gebracht met het antisociale persoonlijkheidsprofiel en middelenmisbruik. Er is sprake van een aggraverende tendens met toenemende mate van excessief geweld en gebruik van steekwapens. De beschuldigde behoort tot de partnernishandelaars met het hoogste risicoprofiel. De voornaamste risicofactoren zijn de antisociale persoonlijkheidskenmerken en neiging om middelen te misbruiken .”* Alsook: *“Er is ook gevaar dat beschuldigde als gevolg van andere risicofactoren zoals antisociale cognities en gedragingen in wisselwerking met druggebruik opnieuw misdrijven pleegt.”*

Bij verzoekende partij werd aldus vastgesteld dat zij een hoog risicoprofiel op nieuw partnergeweld heeft en dat zij als gevolg van antisociale cognities en gedragingen in wisselwerking met druggebruik opnieuw dreigt misdrijven te plegen. Met haar betoog dat zij een ander mens is geworden, gelet ook op de lange gevangenisstraf die zij thans ondergaat en de komende jaren nog zal ondergaan, toont verzoekende partij geenszins aan dat het besluit van de verwerende partij, dat zij door haar gedrag beschouwd kan worden als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, niet meer opgaat. Zij houdt het op blote beweringen en brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat dit besluit niet langer opgaat.

Waar zij nog stelt dat de bestreden beslissing de onwil van de verwerende partij benadrukt om onderzoek te voeren naar de werkelijke situatie waarin ze zich bevindt, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in het kader van het hoorrecht haar op 22 januari 2026 in de gevangenis via een terugkeerbegeleider de kans heeft geboden om voor haar belangen (cf. artikel 8 van het EVRM) op te komen. Verzoekende partij werd een vragenlijst overhandigd, doch zij liet na deze ingevuld terug te bezorgen. Verzoekende partij kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar haar actuele situatie, noch dat zij de kans niet heeft gehad om haar werkelijke situatie toe te lichten. Dat verzoekende partij deze kans niet of alleszins niet voldoende heeft benut door geen concrete actuele elementen naar voor te brengen, is haar eigen verantwoordelijkheid en ligt niet aan enige onwil in hoofde van verwerende partij. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat *“de DVZ de zaken lijkt te willen manipuleren door bewust alleen die informatie te gebruiken die hen het beste uitkomt”* gaat niet op

in het licht van de omstandige motivering waaruit blijkt dat alle door de verzoekende partij aangebrachte elementen in ogenschouw werden genomen.

Aldus wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat verwerende partij niet in redelijkheid en billijkheid kon besluiten dat het gedrag van verzoekende partij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor 's lands openbare orde derwijze zodat zij het land dient te verlaten en het gepast en redelijk is om haar hierbij een inreisverbod (voor België) van twintig jaar op te leggen.

Bovendien verwijst verwerende partij in de beide bestreden beslissingen ook uitdrukkelijk naar de op 26 april 2023 genomen beslissing tot beëindiging van het verblijf en naar 's Raads arrest nr. 296 873 van 10 november 2023, dit is het arrest waarbij het beroep dat verzoekende partij instelde tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht werd verworpen. Dit arrest heeft kracht van gewijsde tussen de partijen. Bijgevolg dient te worden verwezen naar hetgeen de Raad reeds in zijn arrest 296 873 heeft geoordeeld omtrent de tevens in het onderhavige verzoekschrift opgenomen (vage en niet concreet onderbouwde) kritiek terzake:

“In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken, waarbij overwogen wordt:

“U hebt een meerderjarige dochter, J. C. (...) (geboren op 16.10.1996 te Antwerpen, Belgische nationaliteit) uit het huwelijk met M. B. (...). Uw dochter omschreef u als een liefdevolle vader, maar ook als een opvliegend, explosief persoon (zie akte van beschuldiging d.d. 12.04.2019, p 26). Zij komt u sporadisch bezoeken in de gevangenis (zie bezoekerslijst d.d. 17.04.2023). Opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Dergelijke afhankelijkheid werd niet aangetoond en kan evenmin afgeleid worden uit uw administratief dossier.

Uit het strafdossier blijkt dat u een knipperlichtrelatie had met S. P. P. S. (...) (geboren op 07.02.1977 te Aarlen, Groothertogdom Luxemburg, Belgische nationaliteit). Het was een turbulente relatie waarin ook sprake was van geweld. U heeft haar uiteindelijk op 10.06.2015 van het leven beroofd. Uit uw relatie met mevrouw S. S. (...) is één kind geboren: A. S. (...) (geboren op 29.10.2010 te Antwerpen, Belgische nationaliteit).

U hebt uw dochter nooit officieel erkend. Uit een e-mail d.d. 01.03.2023 van T. V., die consulent is bij de Sociale Dienst voor Gerechtelijke Jeugdhulpverlening Oudenaarde blijkt dat zowel T.V. zelf als de Jeugdrechter u zien als de vader van X. Uw biologische vaderschap wordt momenteel niet betwist. Uw dochter verblijft heden bij een pleeggezin. Uit voormelde mail blijkt dat, wat de plaatsing van X betreft, het over een langdurige plaatsing gaat en de Jeugdrechter de optie heeft om eind 2023 de pleegplaatsing te verlengen met een periode van 3 jaar. De consulent gaat ervan uit dat de jeugdrechter dat dan ook zal doen. Alhoewel uw aanwezigheid gevraagd werd bij vorige zittingen, dient u van rechtswege niet uitgenodigd te worden zolang u de wettelijke vader niet bent. Indien u wel uitgenodigd zou worden kan u zich altijd laten vertegenwoordigen door een advocaat.

A. (...) bezoekt u, onder begeleiding, sporadisch in de gevangenis (zie bezoekerslijst 17.04.2023).

Er dient opgemerkt te worden dat de onderzoeksrechter ook een psycholoog aanstelde om een advies te geven of het verhoor van A. S. (...) betrouwbaar was en om een persoonlijkheidsstudie te maken van uw dochter (zie akte van beschuldiging d.d. 12.04.2019 p 21 en p 22). Uit dit verslag blijkt dat A. (...) een diep trauma heeft opgelopen ten gevolge van de feiten. De deskundige meent dat gelet op de zeer ernstige traumatische gebeurtenissen waarvan A. (...) getuige was toen u haar moeder op een bijzonder agressieve wijze om het leven bracht, A. (...) als medeslachtoffer moet worden beschouwd. Zich baserend op uw psychiatrisch verslag, acht de deskundige het ook onverantwoord dat u in de toekomst nog enige pedagogische verantwoordelijkheid zou worden verleend of dat A. (...) zonder extern toezicht aan uw zorgen zou worden toevertrouwd. De deskundige eindigt zijn verslag als volgt: “Dat hij momenteel tijdens de bezoeken die hem worden toegestaan in de gevangenis zijn dochtertje emotioneel manipuleert door ten aanzien van haar zijn daden te minimaliseren en de verantwoordelijkheid daarvoor totaal van zich af te schuiven (A. (...) gelooft nu dat het de schuld is van een pilletje dat hij per ongeluk innam) wijst niet alleen op het ontbreken van elke vorm van scrupules bij de beschuldigde, maar zadelt bovendien zijn nog zeer erg beïnvloedbare dochtertje op met een leugen die ze op termijn zeker zal doorzien en waarbij de latere confrontatie met de realiteit tot een bijkomend te verwerken trauma aanleiding kan geven.”

Er wordt ook opgemerkt dat het gegeven dat uw recht op verblijf beëindigd wordt, niet inhoudt dat u onmiddellijk uit het land verwijderd zal worden: u heeft immers nog niet voldaan aan justitie.

U kan het contact met uw dochter nog vele jaren op dezelfde manier als nu blijven onderhouden, er ligt geen enkel stuk voor dat het tegendeel bewijst. U zou hoe dan ook pas na meerdere jaren in aanmerking komen voor het aanvragen van strafuitvoersingsmodaliteiten (namelijk vanaf 06.06.2028: uitgaansvergunning, vanaf 06.06.2028: penitentiair verlof vanaf 06.06.2029: beperkte detentie of elektronisch toezicht vanaf 08.12.2029: voorwaardelijke invrijheidstelling vanaf 06.06.2030). Uw dochter zal al meerderjarig zijn wanneer u in aanmerking komt voor ET, Beperkte Detentie en Voorwaardelijke Invrijheidstelling en zal gewend zijn aan slechts sporadische contacten met u in een gecontroleerde setting.

Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat de belangen van uw dochter geschaad worden door het beëindigen van uw verblijfsrecht.

U stelde in uw hoorrecht ook kleinkinderen te hebben in België. Uit het Rijksregister en de bijgevoegde geboorteaktes blijkt dat uw dochter J. C. (...) drie minderjarige kinderen heeft, namelijk N. S. (...) (geboren op 22.05.2018 te Tongeren, Belgische nationaliteit), K. S. (...) (geboren op 11.08.2019 te Tongeren, Belgische nationaliteit) en E. S. (...) (geboren te Tongeren op 17.12.2020 te Tongeren, Belgische nationaliteit). Uw kleinzonen N. S. (...) en K. S. (...) bezochten u reeds in de gevangenis. Het laatste bezoek van hen dateert van 04.12.2019 (zie bezoekerslijst d.d. 17.04.2023). Tussen grootouders en kleinkinderen kan een familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM aangenomen worden als uit de feiten en omstandigheden volgt dat daadwerkelijk sprake is van hechte persoonlijke banden. Om hechte persoonlijke banden aan te kunnen nemen tussen grootouders en minderjarige kinderen, moeten deze de gebruikelijke omgang overstijgen. U legt geen enkel document voor waaruit blijkt dat dit het geval zou zijn. Uw kleinkinderen zijn tijdens uw detentie geboren. Zij zijn nooit anders gewend dan dat u in de gevangenis verbleef en daarbij horend uw afwezigheid in een familiale omgeving.

U heeft nog verschillende familieleden in België o.a. uw ouders: H. C. (...) (geboren op 05.01.1952 te Rotterdam, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 10.01.2024) en R. R. A. V. D. S. (...) (geboren op 01.12.1955 te Antwerpen, Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 10.01.2024), uw zus S. C. (...) (geboren op 30.10.1979 te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 01.01.1992) en uw broer F. A. J. C. (...) (geboren op 15.04.1988 te Breda, van Nederlandse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 07.05.2023). Zij komen u bezoeken in de gevangenis.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen u en uw ouders of tussen u en uw broer of uw zus. Het feit dat u over een vaste verblijfplaats beschikt bij uw ouders volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband van uw familie aan te tonen die verder reikt dan de gewone affectieve banden. Het gegeven dat uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een loutere financiële afhankelijkheid en/of het inwonen, volstaan niet om een bijzondere afhankelijkheid van uw familie aan te tonen. Financiële ondersteuning kan door de familie gegeven worden, ook als u in het buitenland verblijft (bijvoorbeeld door middel van storting). Er is niet gebleken dat u niet zelfstandig zou kunnen functioneren. U toont niet aan dat u met de door u reeds doorlopen opleidingen niet werkzaam zou kunnen zijn in uw herkomstland. Uw zus heeft de Belgische nationaliteit. Uw ouders en broer hebben verblijfsrecht in België en kunnen België dus vrijelijk in- en uitreizen en deze familieleden kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Nederland dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

U stelde nog familie in België te hebben waaronder uw neef B. F. W. L. (...) (geboren op 25.07.1977 te Antwerpen, Belgische nationaliteit) en uw tante C. M. G. (...) (geboren op 16.01.1949 te Gelsenkirchen D, Belgische nationaliteit) (zie attesten gezinssamenstelling). Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. Een bijzondere afhankelijkheidsband met één van deze familieleden is niet aangetoond (de afstammingsband werd evenmin aangetoond maar dat terzijde). Dat sommigen van hen u soms bezoeken in de gevangenis en dat jullie telefonisch contact onderhouden wijst op zich niet op een bijzondere afhankelijkheidsband. Uw familieleden kunnen contact met u blijven onderhouden middels (korte) bezoeken en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u blijven steunen, bijvoorbeeld financiële steun bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Voor al uw familieleden met recht op verblijf in België geldt dat zij contact met u kunnen onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen. Nogmaals wordt opgemerkt dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit zodanig is dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

2.10.4. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een nauwe band heeft met haar dochters en kleinkinderen.

2.10.5. Wat betreft de meerderjarige dochter erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat deze verzoekende partij in de gevangenis komt bezoeken, ook al is dit sporadisch. De verwerende partij wijst er evenwel geheel terecht op dat – opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen – er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn die anders zijn dan de gewone affectieve en normale banden. De Raad benadrukt dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat zij bijzonder afhankelijk is van haar meerderjarige dochter of omgekeerd. Haar betoog dat zij regelmatig contact onderhoudt met haar meerderjarige dochter doet slechts getuigen van normale affectieve banden die ouders met hun meerderjarige kinderen onderhouden, maar dit is niet voldoende om te spreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dergelijke contacten kunnen ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het land van herkomst onderhouden worden.

Ook waar verzoekende partij verwijst naar haar kleinkinderen en het feit dat zij daarmee nog contact heeft, slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan immers slechts worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk). Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij dergelijke rol speelt in het leven van haar kleinkinderen. De contacten met haar kleinkinderen betreffen eveneens louter normale affectieve banden die niet doen getuigen van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook deze contacten kan verzoekende partij onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het land van herkomst.

2.10.6. Waar verzoekende partij er voorts nog op wijst dat zij haar ouders, broer, zus, neefjes en nichtjes, een neef en een tante in België heeft, toont zij met haar betoog evenmin aan dat zij daarmee een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad herhaalt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights,

Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij toont dit geenszins aan en doet bijgevolg geen afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing ter zake. Zij kan de contacten met haar ouders en andere verwanten onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland. Dat haar ouders te oud zouden zijn om te reizen, doet, voor zover dit bloot betoog al kan aangenomen worden, geen afbreuk aan het gegeven dat zij minstens via moderne communicatiemiddelen de band met verzoekende partij kunnen onderhouden.

De verwijzing van verzoekende partij naar overweging 174 in de zaak Savran/Denemarken van het EHRM gaat in casu niet op. Het EHRM stelt immers dat in geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezinsleven hebben gesticht en nog steeds bij hun ouders wonen, het bewijs van een bijzondere afhankelijkheid niet moet geleverd worden. Verzoekende partij, die geboren is in 1977 en aldus op het moment van de bestreden beslissing al bijna 46 jaar oud was en waarvan bovendien blijkt dat zij al in de loop der jaren een eigen gezinsleven had gesticht, kan bezwaarlijk voorhouden een jongvolwassene te zijn in de zin van voormelde rechtspraak. Ook waar zij nog verwijst naar de zaak Udeh/Zwitserland, §53 van het EHRM wijst de Raad erop dat zij niet aantoonde dat de feitelijke gegevens die geleid hebben tot hetgeen gesteld in voormelde paragraaf vergelijkbaar zijn met de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

2.10.7. Wat betreft haar minderjarige dochter, geboren op 29 oktober 2010 en bijgevolg 12 jaar op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, erkent de verwerende partij dat verzoekende partij, ondanks gebrek aan officiële erkenning, aanzien wordt als de vader van het kind en het biologisch vaderschap momenteel niet wordt betwist. De verwerende partij stelt echter vast dat het kind verblijft in een pleeggezin en dat het om een langdurige plaatsing gaat. De verwerende partij betwist niet dat het kind verzoekende partij sporadisch en onder begeleiding bezoekt in de gevangenis. De verwerende partij wijst evenwel ook op de persoonlijkheidsstudie van het kind die de psycholoog in opdracht van de onderzoeksrechter heeft uitgevoerd waaruit blijkt dat het kind een diep trauma heeft opgelopen ten gevolge van de feiten die door verzoekende partij ten aanzien van de moeder van het kind gepleegd werden. Het kind moet als medeslachtoffer beschouwd worden gelet op de zeer ernstige traumatische gebeurtenissen waarvan het getuige was toen verzoekende partij haar moeder op bijzonder agressieve wijze om het leven bracht. De deskundige acht het daarnaast ook onverantwoord dat verzoekende partij in de toekomst nog enige pedagogische verantwoordelijkheid zou worden verleend of dat het kind zonder extern toezicht aan haar zorgen zou worden toevertrouwd. De deskundige wijst er ook op dat verzoekende partij tijdens de bezoeken haar kind emotioneel manipuleert door haar daden te minimaliseren en de verantwoordelijkheid ervoor van zich af te schuiven. Naast het feit dat dit doet getuigen van een totaal gebrek aan scrupules bij verzoekende partij, zadelt zij het kind op met een leugen dat het op termijn zeker zal doorzien en waarbij de latere confrontatie met de realiteit tot een bijkomend te verwerken trauma aanleiding kan geven. De verwerende partij motiveert verder ook dat verzoekende partij nog lange tijd van haar vrijheid zal beroofd zijn – zij komt pas vanaf 6 juni 2028 in aanmerking voor strafuitvoeringsmodaliteiten – en haar dochter zal al meerderjarig zijn op het ogenblik dat zij in aanmerking komt voor elektronisch toezicht, beperkte detentie en voorwaardelijke invrijheidstelling zodat zij hoe dan ook gewend zal zijn aan slechts sporadische contacten in een gecontroleerde setting met verzoekende partij. De verwerende partij besluit dat er geen enkel stuk voorligt waaruit kan blijken dat de belangen van haar minderjarig kind geschaad worden door de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij de feiten van doodslag op de moeder van het kind voor de ogen van het kind heeft gepleegd en dat de deskundige geoordeeld heeft dat het kind ook als medeslachtoffer moet worden beschouwd. Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van het EHRM is een kind dat getuige is van huiselijk geweld daarvan ook slachtoffer. Dergelijke kinderen zijn bijzonder kwetsbaar en hebben recht op de bescherming van de overheid in de vorm van effectieve afschrikking tegen zulke grove inbreuken op de persoonlijke integriteit (EHRM, Kurt v. Austria, nr. 62903/15, 15 juni 2021, § 76 en 163). Het is net verzoekende partij die geen oog heeft gehad voor het belang van haar kind. Dat zij dit beseft en spijt heeft, hetgeen bovendien een gratuite bewering is gelet op de vaststellingen inzake haar persoonlijkheidsprofiel – autoriteitsgevoelig en krenkbaar persoon met gebrekkige spijt- en schuldgevoelens – alsook de vaststelling dat zij haar kind tijdens de bezoeken al emotioneel gemanipuleerd heeft, doet hoegenaamd niks af aan het feit dat verzoekende partij hoegenaamd geen oog heeft gehad voor het welzijn van haar kind en dit kind een medeslachtoffer heeft gemaakt. Het loutere gegeven dat verzoekende partij sporadisch contact heeft met haar kind in de gevangenis en dit onder begeleiding doet aan voorgaande niks af.

Verder betwist verzoekende partij ook niet dat haar kind in een pleeggezin verblijft. Het kind heeft de Belgische nationaliteit zodat de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij geen impact heeft op de verblijfsstatus van het kind in België. Er kan niet ernstig betwist worden dat het in het belang is van het kind om in België verder bij het pleeggezin te verblijven. De beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij doet geen afbreuk aan het feit dat het kind verder kan verblijven bij het pleeggezin in België. De bestreden beslissing maakt aldus niet dat het kind zijn vertrouwde leefomgeving moet verlaten nu het verder in België kan verblijven bij het pleeggezin en hier verder school kan lopen. Bijgevolg speelt het criterium dat moet nagegaan worden welke aanpassingsmoeilijkheden het kind zou ondervinden bij het volgen van verzoekende partij niet. Wat belangrijker is is na te gaan welke moeilijkheden het kind zou ondervinden indien verzoekende partij het Belgische grondgebied moet verlaten (cfr. EHRM, Assem Hassan RvV 294 730 - Pagina 21 Ali v. Denmark, 23 oktober 2018, § 57). Verzoekende partij maakt het bestaan van dergelijke moeilijkheden voor het kind niet aannemelijk. De Raad wijst daarbij ook op rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en/of er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Rekening houdend met het gegeven dat het in het hoger belang is van het kind om verder bij het pleeggezin te verblijven waarmee het samenwoont en verzoekende partij door het plegen van de feiten zelf geen enkel oog heeft gehad voor het welzijn van haar kind, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou de bestreden beslissing het hoger belang van het kind miskennen. Dit alles temeer ook niet blijkt dat het contact met haar kind verbroken wordt door de bestreden beslissing nu zij geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij nog meerdere jaren in de gevangenis moet verblijven en het contact zoals het thans wordt uitgeoefend niet gewijzigd wordt door de bestreden beslissing. Daarenboven blijkt ook niet dat, voor zover verzoekende partij toch naar Nederland wordt uitgewezen, het kind niet op bezoek zou kunnen in Nederland of contact kan onderhouden via telefoon (cf. EHRM, Bajrami v. Denmark, 22 februari 2022, § 33). Eenmaal meerderjarig, wat het kind zal zijn op het ogenblik dat verzoekende partij in aanmerking komt voor beperkte detentie of elektronisch toezicht, is het verder sowieso de keuze van het kind zelf of het al dan niet nog contact wenst met verzoekende partij en op welke manier. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen impact heeft op de verblijfsstatus van het kind en dat ook niet blijkt dat door de bestreden beslissing het contact met verzoekende partij verbroken wordt. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende oog heeft gehad voor de mogelijkheid tot contact met haar dochter. Zij toont geenszins aan dat de gemaakte belangenafweging in casu rekening houdende met de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken disproportioneel is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geen redelijke afweging werd gemaakt tussen enerzijds haar recht op gezinsleven en anderzijds het voorkomen van strafbare feiten (cfr. EHRM, Assem Hassan Ali v. Denmark, 23 oktober 2018, §61-62; Bajrami v. Denmark, 22 februari 2022, § 33).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de zaak Corley e.a./Rusland van het EHRM stelt de Raad vast dat de feitelijke gegevens die tot een schending van artikel 8 EVRM in die zaak hebben geleid, hoegenaamd niet vergelijkbaar zijn met de feitelijke gegevens in onderhavige zaak en deze verwijzing dan ook niet dienstig is."

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden vastgesteld dat aan verzoekende partij op 22 januari 2026 nogmaals de kans werd geboden om eventuele nieuwe elementen aan te brengen die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij naliet om het formulier hoorrecht in te vullen en dat zij tijdens haar gesprek met de terugkeerbegeleider evenmin andere concrete of nieuwe elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat haar situatie sedert de beëindiging van het verblijf op relevante wijze is gewijzigd. Verzoekende partij betwist dit niet. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om bij het nemen van de thans bestreden beslissingen te verwijzen naar de belangenafweging die reeds werd doorgevoerd bij het beëindigen van het verblijfsrecht. Bovendien brengt verzoekende partij geen enkel concreet onderbouwd nieuw gegeven bij omtrent haar gezins-, privé- en of familiale situatie in België. In tegendeel bevestigt zij opnieuw dat haar minderjarige dochter A. nog steeds in een pleeggezin verblijft en haar slechts sporadisch bezoekt (onder begeleiding) en verwijst zij nog steeds enkel naar de overige in België verblijvende familieleden, zonder dat zij haar beweringen ter zake ondersteunt met enig concreet begin van bewijs. Verzoekende partij beperkt zich wederom tot loutere en vage beweringen, waarmee geen afbreuk kan worden gedaan aan het gewijsde van 's Raads arrest nr. 296 873 van 10 november 2023.

Voor zover verzoekende partij nog een schending van haar recht op privéleven zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat de motieven ter zake in de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen zodat zij geen afbreuk doet aan deze motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

3.4. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE